

גָּלִיּוֹן 218

וַיֵּשֶׁב הַשְׁפָ"ה

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה

בספה"ק סיפוריו מעשיות משלים קדומות

שספר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב ז"ע"



זאת רקע'ו

מעשיות

ל' עם ר' ביב' מושלים

גדל כל הטובות

על החתנה או רק על האכל, אני מסתכל על השרטש של הדבר, וחושב לעצמי: מי עוזה וממנה הכל? מי סבב שבחור זה ישתחה עם משפחחה טובה זו, ושהיה כזו חתנה? מי מ' השם יתבראו הוא מנהל הכל ומסדר איך כל פרט ופרט מתור אלפי פרטים יתנהל ויסטובב ויהה על הצד הטוב ביותרו אחד משלב בתוך השני, ושהוא יתמן אותו ושהכל זמר יהיה דוקא בחתנה הזו..."

לומדים אנו משל זהה בלא גודול ויסודי לתיננו:

יטולים אנו להבט ולחתבען על כל טובקה ועובה שהשם עוזה עטנו בכל רגע ועת. עאננו דואים, ושותעים, ונשעים, ולומדים בכזה מקום, ויש לנו דורדים באלו, וחברים טובים. ולשפתם עם כל אחד מטעות אלן.

אר בשנטבען על השרש של הפל, על כל העבות ייחד, שמי עוזה לנו את כל זה? מי דואג לנו עיהיה לנו טובות כל בר גודלות ורבות, יי? חסם יתבראו! והוא משלב את כל העבות שיהיה עובה אחת בתוך השניה באון החוב ביותר ובצאן החוב ביוטר ובדרך החוב ביוטר, זו היא שמחה הרבה יותר משלמת וגודלה.

נתבונן על כל הטובות שהשם עוזה לנו יחד, נבין יותר את גצל חסדייו, וככה נגדיל את שמחתנו. (עד ליקויים ח"ב ל"ד)

ישבו להם באוטופיס חברי החתן בדרךם לישיבה, וחוו בהתלהבות על החתנה המיחדת שזה עתה הסתיימה.

קרא מושי: "הפעם היה החתן מיחדה, דגים טריים ובשר בשפע, לא בכל חתנה יש מטעמים כאלה". לעתם שהיענקין: "אותה לא ענינו האכל, העיקר שהיתה תזרמת גדולה, כנור, אורגן, תפים והכי היה הקלרינט... זה ממשמץ!!". "דוקא אני" נעה אברימי, "טמחת מדברים אחרים, מהאנשים הרבים, מהרקידים, ומהמעגלים".

פתח אהרן את עיניו בקנאה ואמרה: "אני בכלל לא נהנית, נראה לי שלא מגיע לחתו בזו משפחחה מכובדת, האם הוא באמת ראיי זהה הוא היה בישיבה בחור פשוט ורגיל".

שמע דוד והוסיף את שלו: "אני ראיתי את השמחה והתרגשות של המחתנים, לא ענין אתם כלום, הם רק שמחו מהחתנה עצמה, אפלו הבאתם מנת בשור למחתן, והוא לא רצה, הוא היה כוה מרוץ, כל פה שמח... שברוחו ה' סוף סוף הוא זוכה לחתן את בנו בשעה טובה..."

ישב בצד יחיאל המתמיד והריכס את קולו בחוויה: "האמת, שנחניתי מהכל, מהדגים והבשר, מהכללי זמר, מהרקידים ומעצם מחתנה. היודעים אתם מודיע? כי אני לא מבית רק



סְפִנְרִי מַעֲשֵׂיוֹת מְשֻׁנִים קָדְמָנוּיוֹת

מַעֲשֵׂה י'ג - מְשֻׁבָּעָה בַּעֲטַל עֲרָס (7)

אָבֶל בָּאָמָת אֵין אָנִי כְּבָד פֶּה כָּלֶל, אֲדָרְבָא
אָנִי מְלִיצָה וְדָבָרָן גְּפָלָא מָאָד. וְאָנִי יִכְוֹל
לְדָבָר חִידּוֹת וְשִׁירִים (שְׁקוּרִין לִידְעָר)
גְּפָלָאִים, עַד שְׁאַיִן נִמְצָא שָׁוָם גְּבָרָא
בְּעוֹלָם שֶׁלָא יַרְצָח לְשָׁמְעָ אָוֹתָי. וּבְאַלְוָ
הַחִידּוֹת וְהַשִּׁירִים שֶׁאָנִי יוֹדָע, יִש בְּהָם כָּל
הַחִכּוֹמֹת.

וַיַּש לֵי הַסְּפָמָה עַל זֶה מְאוֹתוֹ הָאִיש גָדוֹל
הַגְּקָרָא "אִיש חִסְד הָאָמָת". (דָעֵר גְּרוֹסִיר מִן
דָעֵר אַמְתִיר אִיש חִסְד. בָזָה הַלְשׁוֹן סְפִרְרָבָן
זְכָרְנוּ לְבָרָכה) וַיַּש בְּזֶה מַעֲשֵׂה שְׁלָמָה.

כִּי פָעֵם אַחַת יִשְׁבּוּ כָל הַחִכּוֹמִים, וְכָל אַחַד
הַתְּפִאָר בְּחִכּוֹמָתוֹ. זֶה הָיָה מִתְפִאָר
שְׁהַמְצִיא בְּחִכּוֹמָתוֹ עֲשִׂית בְּרִזְל, וְזֶה
הַתְּפִאָר בְּמִין מִתְכּוֹת אַחֲר,

וְזֶה הָיָה מִתְפִאָר שְׁהַמְצִיא בְּחִכּוֹמָתוֹ
עֲשִׂית כְּסִף שַׁהְוָא חָשּׁוֹב בְּיוֹתָר, וְזֶה
הַתְּפִאָר שְׁהַמְצִיא עֲשִׂית זְהָב,
וְזֶה הָיָה מִתְפִאָר שְׁהַמְצִיא כָּלִי מְלָחָמָה.
וְזֶה הָיָה מִתְפִאָר שַׁהְוָא יוֹדָע לְעֹשֹׂת אַלְוָ
הַמִּתְכּוֹת, שֶׁלָא מִאַלְוָ הַדְּבָרִים שָׁהָם
עוֹשִׁין מֵהֶם אַלְוָ הַמִּתְכּוֹת.

וּבְנִי הַמִּדְיָנָה הַגְּל, הַיָּנו הַמִּדְיָנָה
שְׁהָיָה שֵׁם הַגְּן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי חִזְרוּ וְנִזְכְּרוּ
הַזָּג הַזָּה. וְהִי בּוֹכִים וּמַתְגַּעֲגָעִים: אֵיה
לוֹקְחִין בְּכָאן אֶת הַבְּעַטְלִיר הַשְּׁלִישִׁי
שְׁהָיָה כְּבָד פֶּה?



בְּתוֹךְ פֶּה וְהַגָּה הַוָּא בָא, וַיֹּאמֶר: הַגְּנִי! וַיַּפְלֵל
עַלְיָהָם, וַיַּשְׁיק אֹתָם. וַיֹּאמֶר לָהֶם גַּמְּפִיכָן,
כְּפָל: בְּתִחְלָה בְּרַכְתִּי אֶתְכֶם שְׂתָהִיו כְּמוֹנִי,
עַתָּה אָנִי נוֹתֵן לְכֶם בְּמִתְנָה לְדָרְשָׁה
שְׂתָהִיו כְּמוֹנִי.

וְאַתָּם סְבּוֹרִים שֶׁאָנִי כְּבָד פֶּה? אֵין אָנִי כְּבָד
פֶּה כָּלֶל, רַק שְׁהַדְבּוֹרִים שֶׁל הַעוֹלָם,
שֶׁאַינִם שְׁבָחִים לְהַשֵּׁם יִתְבְּרָךְ, אֵין בְּהָם
שְׁלִימֹות. (וַיַּעַל כָּן הַוָּא נִרְאָה כְּכָבֵד פֶּה. כִּי הַוָּא
כְּכָבֵד פֶּה מְאַלְוָ הַדְּבָרִים שֶׁל הַעוֹלָם שֶׁאַיִן בְּהָם
שְׁלִימֹות)

אֵזֶה יֹם. אָבֵל כְּמוֹ אֵזֶה יֹם שְׁתִּרְצֶוּ, אַנְּיָ חֶכְמָם.

וַעֲתָה יַקְשֵׁה. מִפְנֵי מָה זֶה שְׁשׂוֹאֵל כְּמוֹ אֵזֶה יֹם, הַוָּא חֶכְמָם יוֹתֵר מִפְנֵי, מַאֲחֵר שַׁהוָא חֶכְמָם כְּמוֹ אֵזֶה יֹם שִׁירְצָה. אֵךְ יְשַׁׁעַת שְׁלָמָה.

כִּי זֶה הָאִישׁ חֶסֶד הָאָמֶת הַוָּא בְּאָמֶת אִישׁ גָּדוֹל מְאָד. וַהֲוָא (הִנֵּנוּ זֶה הַכְּבָד פֶּה) הַוְלָקָן וַמְקַבֵּץ כָּל הַחֶסֶדים שֶׁל אָמֶת, וַמְבִיא אָוֹתָם אֶל זֶה הָאִישׁ חֶסֶד הָאָמֶת.

וּעַקְרֵב הַתְּהוּות הַזָּמִן (כִּי הַזָּמִן בְּעַצְמוֹ הַוָּא נְגַרְאָה) הַוָּא עַל יָדֵי הַחֶסֶדים שֶׁל אָמֶת.

וְזֶה הַכְּבָד פֶּה הַוָּא הַוְלָקָן וַמְקַבֵּץ כָּל הַחֶסֶדים שֶׁל אָמֶת, וַמְבִיא אָוֹתָם אֶל זֶה הָאִישׁ חֶסֶד הָאָמֶת כְּפָנַל.

וַיֵּשׁ הָר, וְעַל הָר עֹמֵד אָבָן, וְמִן הָאָבָן יָצַא מַעַין. וְכָל דָּבָר יְשַׁׁעַת לוֹ לִבְנָה.

וְגַם הַעוֹלָם בְּכָלָלוֹ יְשַׁׁעַת לוֹ לִבְנָה. וְזֶה הַלְּבָב שֶׁל הַעוֹלָם הַוָּא קֹמָה שְׁלָמָה, עַם פָּנִים וַיְדִים וַרְגָּלִים וּכְרוּ'.

אָבֵל הַצְּפָרָן שֶׁל הַרְגָּל, שֶׁל אָוֹתוֹ הַלְּבָב שֶׁל הַעוֹלָם,

הַוָּא מְלַבָּב (בְּלִשׁוֹן אַשְׁכְּנוּז הָאָרְצִיקָּר) יוֹתֵר מְלַבָּב שֶׁל אָחֵר.

זֶה הָיָה מִתְּפֵア בְּחִכְמֹות אַחֲרוֹת. כִּי יִשְׁפַּחַת דָּבָרים שֶׁהַמָּצִיאוּ בְּעוֹלָם עַל יָדֵי חִכְמֹות, כְּגּוֹן סַאלִיטָרָע וִפְילּוּוִיר וְכִיוֹצָא בָּזָה.

וְהִי בָּל אֶחָד מִתְּפֵאָר בְּחִכְמֹתָו. עֲנָה שֶׁם אֶחָד וְאָמָר: אַנְּיָ חֶכְמָם יוֹתֵר מִכֶּם, כִּי אַנְּיָ חֶכְמָם כְּמוֹ הַיּוֹם.

וְלֹא הִבְנֵנוּ שֶׁם מָה זֶה שֶׁאָוֹר, שַׁהוָא חֶכְמָם כְּמוֹ הַיּוֹם. וְאָמָר לָהֶם: כִּי בָּל הַחִכְמֹות שֶׁלָּהֶם יִכּוֹלִים לְקַבֵּץ אָוֹתָם, וְלֹא יְהִי מֵהֶם רַק שְׁעָה אַחַת. אֶפְעַל פִּי שְׁכָל חִכְמָה וְחִכְמָה הִיא נִלְקַחַת מִיּוֹם אַחֵר, כִּפְיַיְהָ הַבְּרִיאָה שְׁהִיא בָּאוֹתָה בְּיַיְמָה.

כִּי בָּל הַחִכְמֹות הַגְּנֵל הִם הַרְכָּבֹת. (וְעַל כֵּן הַחִכְמָה נִלְקַחַת מִאוֹתוֹ הַיּוֹם שְׁהִיא בּוֹ אֶתְנוֹתָה הַבְּרִיאָה שֶׁפְנֵנוּ הַהַרְכָּבָה) אֶפְעַל-פִּיְכָּן יִכּוֹלִים עַל יָדֵי חִכְמָה לְקַבֵּץ כָּל אֶלְוֹ הַחִכְמֹות בְּשְׁעָה אַחַת.

אָבֵל אַנְּיָ חֶכְמָם כְּמוֹ יוֹם שְׁלָמָה. (כָּל זֶה הַתְּפֵאָר אֶתְנוֹתָה הַחִכְמָם הַאָחִרְנוֹן הַגְּנֵל)

עֲנִיתִי וְאָמְרִתִּי אֶלְיוֹ: (הִנֵּנוּ זֶה הַכְּבָד פֶּה הַגְּנֵל אָמָר לְהַחִכָּם הַגְּנֵל) כְּמוֹ אֵזֶה יוֹם? (הִנֵּנוּ כְּמוֹ אֵזֶה יוֹם אָתָּה חֶכְמָם)

עֲנָה וְאָמָר: (הַחִכָּם הַגְּנֵל) זֶה, (הִנֵּנוּ זֶה הַכְּבָד פֶּה) הַוָּא חֶכְמָם מִמֶּנִּי. מַאֲחֵר שְׁשׂוֹאֵל כְּמוֹ

שאלות לחידודה

חומר 83א-ר:



מעשה י"ג משבעה בעטלעך (ז)

ה. בכמה זמן אפשר לקבץ את כל החכמות של שאר החכמים יחד?

- בשעה אחת
- ביום אחד
- בשבוע אחד

ו. למי מביא הכבד פה את כל החסדים של אמרת?

- אל החכם הנ"ל
- אל האיש חסד האמת
- אל הנשר הגדל

ז. מהין יוצא המעניין?

- מן האבן שעומד על ההר
- מן האבן שעומד סמוך להר
- מעוקי האדמה

ח. האם למדת את המעשה השבוע?

- כן
- לא
- חלק



א. מה היה הבטלעך שהיה כבד פה?

- מליץ ודברן נפלא מאד

- חכם גדול ונפלא מאד

- לא היה יכול לדבר כלל

ב. ממי יש לו הסכמה על זה?

- מהנשר גדול

- מהמדינה של עשירות

- מהאיש חסד האמת

ג. עם מה התפאר החכם הרבייע?

- שהמציא בחכמתו עשית כסף

- שהמציא בחכמתו עשיית זהב

- שהמציא בחכמתו כלי מלחמה

ד. עם מה התפאר החכם שהוא חכם יותר מכם?

- שהוא חכם כמו הלילה

- שהוא חכם כמו היום

- שהוא חכם כמו שעיה אחת

בעומק המעשה

איזה עניין מוזכר במעשה זו – וזה מזכיר גם במעשה י"ב מבעל תפילה?

תשובות על המבחן של שבוע שבער

באיזה עוד מעשה מספר דרבינו על מדינה שהיא מלאה בשקרים? במעשה הו מלך ענו

ואיך קרא דרבינו שם לבתי דין? צדקהות

דעם רבייניס
אַשְׁרִית

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מלאו המעשיות טמונה סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפי הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: בפקס - 1532-6519611 | לקבלת הגילון באימייל - m025345040@gmail.com | להורשות - 02-5345040 | להיכנס להגרלה: בפקס - 1532-6519611 | לקבלת הגילון באימייל - m025345040@gmail.com | להורשות - 02-5345040